

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 45

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 ianuarie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.593 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	2–3
Decizia nr. 1.636 din 10 decembrie 2009 referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului	4–10
★	
Opinie separată	10–11
Decizia nr. 1.642 din 10 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	12–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
37. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 161/2006 privind întocmirea și completarea registrului general de evidență a salariaților	14
ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL	
Proces-verbal privind rezultatele finale la alegerile parțiale din Colegiul uninominal pentru alegerea Camerei Deputaților nr. 1 din Circumscripția Electorală nr. 42 — Municipiul București din data de 17 ianuarie 2010	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.593**

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2)**ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în Dosarul nr. 2.919/111/2008 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.617D—nr. 2.624D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 2.616D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.617D—nr. 2.624D/2009 la Dosarul nr. 2.616D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.617D—nr. 2.624D/2009 la Dosarul nr. 2.616D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 8 aprilie 2009, 14 aprilie 2008, 21 aprilie 2008, 27 aprilie 2009, 28 aprilie 2008, 30 aprilie 2009, pronunțate în Dosarele nr. 2.919/111/2008, nr. 3.313/83/2008, nr. 3.481/83/2008, nr. 3.312/83/2008, nr. 4.347/111/2007, nr. 3.314/83/2008, nr. 3.311/83/2008, nr. 2.609/111/2008 și nr. 5.275/111/2008, **Curtea de Apel Oradea — Secția civilă**

mixtă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază, în esență, că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, se arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente duc la concluzia că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. În plus față de acestea, autorul excepției consideră că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarul normei.

Tribunalul Oradea — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în dosarele nr. 2.616D—nr. 2.623D/2009, apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Avocatul Poporului, în dosarele nr. 2.616D—nr. 2.623D/2009, consideră că textul legal criticat este constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, dispoziții care au următorul conținut: „*Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] orice alte dispoziții contrare*”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5), privind separația puterilor în stat și supremația Constituției și a legilor, celor ale art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea, prin lege organică, a raporturilor de muncă, sindicatelor, patronatelor și protecției sociale, și ale art. 79 alin. (1) din Constituție privind rolul Consiliului Legislativ.

Prin mai multe decizii, Curtea s-a pronunțat asupra unor critici identice de neconstituționalitate. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a constatat că „întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. [...]

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în dosarele nr. 2.919/111/2008, nr. 3.313/83/2008, nr. 3.481/83/2008, nr. 3.312/83/2008, nr. 4.347/111/2007, nr. 3.314/83/2008, nr. 3.311/83/2008, nr. 2.609/111/2008 și nr. 5.275/111/2008 ale Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

Or, Curtea reține că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că «justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege», iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea Constituțională nu poate fi transformată în legiuitor pozitiv, ci trebuie să-și limiteze rolul la cel de legiuitor negativ, având doar competența de a lipsi de efecte juridice legile neconstituționale.

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional.”

Întrucât nu au survenit elemente noi, care să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, iar excepția de neconstituționalitate ridicată va fi respinsă ca inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.636

din 10 decembrie 2009

referitoare la sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului

Cu Adresa nr. 51/6.683 din 10 noiembrie 2009, Secretarul general al Camerei Deputaților a trimis Curții Constituționale, în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, formulată de un grup de 56 de deputați.

La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile a 56 de deputați, autori ai sesizării de neconstituționalitate. Potrivit acestei liste, autorii sesizării de neconstituționalitate sunt următorii: Stoica Mihaela, Gherasim Vasile, Barbu Sulfina, Nițu Adrian Henorel, Călian Petru, Bud Nicolae, Uricec Eugen Constantin, Păduraru Nicușor, Alecu Valeriu, Movilă Petru, Fuia Stelian, Gheorghe Tinel, Bode Lucian Nicolae, Vladu Iulian, Axenie Carmen, Spînu Teodor-Marius, Marin Mircea, Bărbulescu Daniel-Ionuț, Botiș Ioan-Nelu, Andronache Gabriel, Postolachi Florin, Dugulescu Marius Cristinel, Gurzău Adrian, Buda Daniel, Pardău Dumitru, Chircu Doinița-Mariana, Oltean Ioan, Mustea-Șerban Răzvan, Ialomițianu Gheorghe, Petrescu Cristian, Olar Corneliu, Riviș-Tipei Lucian, Ghiță Cornel, Liga Dănuț, Rogin Marius, Tabără Valeriu, Drăgulescu Iosif Ștefan, Vișan Gelu, Anastase Roberta Alma, Anghel Florin Serghei, Voinescu-Cotoi Sever, Seremi Ștefan, Bot Octavian, Oajdea Daniel Vasile, Vilcu Samoil, Zamfirescu Sorin Ștefan, Cărare Viorel, Bădulescu Adrian, Florescu Adrian, Preda Cezar-Florin, Prigoană Vasile-Silviu, Canacheu Costică, Dumitru Georgică, Trășculescu Alin Silviu, Sava Andrei-Valentin și Boldea Mihail.

La sesizare au fost anexate, în copie, următoarele documente:

— Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului;

— Raportul Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților asupra propunerii legislative pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului;

— Extrasul din stenograma ședinței Camerei Deputaților din data de 2—3 noiembrie 2009 cuprinzând dezbaterile și votul asupra legii în discuție.

Sesizarea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. J6138 din 10 noiembrie 2009 și formează obiectul Dosarului nr. 8.034A/2009.

Prin această sesizare, autorii acesteia solicită Curții să se pronunțe asupra constituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului.

În sesizare se arată că proiectul legii supuse controlului de constituționalitate a primit avize negative din partea comisiilor de specialitate ale Camerelor Parlamentului, raport de respingere din partea Comisiei juridice de numiri, disciplină,

imunități și validări din Senat și raport favorabil din partea Comisiei juridice, de disciplină și imunități din Camera Deputaților, în baza căruia aceasta a aprobat Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului.

Autorii sesizării susțin că prin legea contestată, pe de o parte, se acordă exclusivitate prestării unor servicii Camerei de Comerț și Industrie a României, iar pe de altă parte, se modifică statutul instituției publice Oficiul Național al Registrului Comerțului, care devine o structură cu personalitate juridică, organizată și funcționând pe lângă o asociație neguvernamentală, Camera de Comerț și Industrie a României.

În continuare, se arată că noile soluții legislative contravin prevederilor constituționale, după cum urmează:

— Art. I pct. 3 lit. c) și j) din lege [referitor la art. 28 alin. (2) lit. c) și j) din Legea nr. 335/2007] încalcă prevederile constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a) și art. 148 alin. (2) și prevederile art. 14 alin. (2) și art. 86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

— Art. II pct. 1, 3 și 5 [prin care se modifică art. 2 alin. (2), art. 9 și art. 11 din Legea nr. 26/1990] și art. V din actul normativ contestat, contravin art. 135 alin. (2) lit. a), art. 136 și art. 148 alin. (2) din Constituție, precum și art. 14 alin. (2) și art. 86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, deoarece au ca efect „concesionarea unui serviciu public de interes general, prin transferul în gestiunea camerelor de comerț, cu nerespectarea principiilor egalității de tratament, transparenței și proporționalității pe care, potrivit interpretării Curții Constituționale, trebuie să se bazeze concesionarea unui serviciu public.”

În legătură cu acest aspect, se subliniază faptul că bunurile proprietate publică sunt garantate și ocrotite prin lege și aparțin statului sau unităților administrativ-teritoriale și sunt inalienabile. Acestea pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate, sau date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică, instituțiile de utilitate publică fiind înființate, organizate și sub controlul statului și în niciun caz organizații autonome înființate prin acordul de voință al părților.

Autorii sesizării susțin faptul că prin dispozițiile contestate sunt înfrânte normele legale privind politicile concurențiale și condițiile exprese referitoare la măsurile de sprijin acordate de stat persoanelor juridice, astfel cum sunt stabilite de art. 26 lit. I) din Legea concurenței nr. 21/1996 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2006 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat.

În continuare se arată că, deoarece dispozițiile art. II pct. 5 din legea criticată prevăd că tarifele percepute de oficiile registrului comerțului se fac venit la bugetul camerelor de comerț și industrie, se încalcă dreptul de proprietate al oficiilor registrului comerțului.

Potrivit art. 148 din Constituție, autoritățile statale au sarcina garantării ducerii la îndeplinire a obligațiilor rezultate din normele comunitare. Or, legea contestată nu prevede nicio garanție a respectării acquis-ului comunitar în domeniul societăților comerciale și nicio pârghie de control a statului asupra modului de exercitare a acestui serviciu public.

— Art. III din lege este contrar prevederilor constituționale ale art. 20, art. 41 și art. 53, precum și prevederilor art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, deoarece creează posibilitatea Camerei de Comerț și Industrie a României de a prelua personalul actual al Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale în limita structurii organizatorice și a numărului de posturi stabilite de Colegiul de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României.

În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a transmite punctele lor de vedere.

Președintele Senatului, în punctul său de vedere, consideră că „obiecțiile de neconstituționalitate trebuie respinse atât pentru neîndeplinirea condițiilor de fond privind controlul de constituționalitate, întrucât textele constituționale invocate nu sunt incidente în reglementările legii, cât și pentru lipsa cauzei, a motivelor de neconstituționalitate [...]” În acest sens, președintele Senatului face următoarele precizări:

1. În ceea ce privește critica autorilor sesizării, potrivit căreia rapoartele și avizele negative ale comisiilor parlamentare solicitate să se pronunțe cu privire la proiectul de lege în discuție ar aduce atingere „substăței de constituționalitate a legii”, se apreciază că aceasta nu are relevanță, „întrucât aceste proceduri interne nu produc consecințe în adoptarea sau nu a unui act normativ de către Camera decizională.”

2. Referitor la critica privind contrarietatea dispozițiilor art. II pct. 1, 3 și 5 și ale art. V din legea în discuție, cu „principiile egalității de tratament, transparenței și proporționalității” pe care trebuie să se bazeze, în opinia autorilor sesizării, concesionarea unui serviciu public, se arată că nicio prevedere din cuprinsul legii nu sugerează măcar instituția concesionării, fiind vorba de o „opțiune a legiuitorului” privind cadrul în care se realizează o activitate de interes public. În acest context, este menționată și Decizia Curții Constituționale nr. 212/2003, potrivit căreia „Oficiul Național al Registrului Comerțului nu a fost nici potrivit reglementărilor anterioare parte constitutivă a Camerei de Comerț și Industrie a României, ci un serviciu public organizat pe lângă aceasta, cu structură de sine stătătoare.”

Faptul că, prin lege, s-a decis reatașarea Oficiului Național al Registrului Comerțului „pe lângă” Camera Națională, respectiv Camerele județene, nu înseamnă că atribuțiile și serviciile aparținând competenței legale a Oficiului Național sunt „preluate de camerele de comerț ori concesionate acestora”, acestea fiind entități cu totul distincte și autonome, cu atribuții proprii, nesuscetibile de transfer. Așa fiind, referirea autorilor sesizării la tratatele constitutive ale Uniunii Europene și la jurisprudența Curții de Justiție a Comunităților Europene privind „atribuirea” sau „concesionarea” serviciilor publice, prin raportare la art. 148 alin. (2) din Constituție, este pur și simplu fără suport.

3. Art. V din lege consacră și garantează dreptul de proprietate al Oficiului Național al Registrului Comerțului asupra bunurilor sale, care „rămân în proprietatea, administrarea sau folosința” acestuia „în funcție de statutul juridic al acestora la

data intrării în vigoare a prezentei legi”, astfel încât nici invocarea art. 136 din Constituție nu se susține.

Legea criticată nu reglementează niciun aspect concurențial și niciun ajutor de stat, așa încât „nu denaturează concurența pe piață” și nu „acordă camerelor de comerț un ajutor de stat.”

4. Critica potrivit căreia pct. 5 al art. II din lege, cu referire la art. 11 alin. (2) din Legea nr. 26/1990, ar contraveni art. 136 din Constituție, întrucât „tarifele percepute de oficiile registrului comerțului se fac venit la bugetul camerelor de comerț și industrie”, este considerată nejustificată, deoarece tarifele se încasează „în contul special deschis al camerelor pentru operațiunile specifice Registrului comerțului”, acesta fiind un cont cu afecțatune specială, cu scop și destinație exclusive. Destinația sumelor rezultate din tarifele percepute pentru serviciile prestate este stabilită prin art. 10 alin. (3) și (4) din lege.

5. Prin invocarea art. 136 din Constituție, autorii sesizării susțin că pct. 5 al art. II din lege, cu referire la art. 11 alin. (2) din Legea nr. 26/1990, este neconstituțional, întrucât „entității nou create”, adică Oficiul Național, deși i se recunoaște personalitate juridică o „lipsește de elementele constitutive esențiale, de imposibilitatea constituirii și dezvoltării patrimoniului propriu, forul decizional fiind Camera de Comerț și Industrie”. Această susținere este considerată ca fiind lipsită de orice temei, deoarece prin legea criticată nu se creează o „nouă entitate”, Oficiul Național al Registrului Comerțului rămânând, sub toate aspectele, inclusiv al atributelor sale ca persoană juridică, aceeași entitate care funcționează acum sub autoritatea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, forul propriu decizional al Oficiului fiind directorul general, potrivit art. II pct. 4 din lege care modifică art. 10 alin. (5) și (6) din Legea nr. 26/1990.

În acest context, se face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 212/2003.

6. Autorii sesizării susțin că dispozițiile art. II pct. 5, referitoare la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 26/1990, contravin normelor comunitare în ceea ce privește fixarea tarifelor pentru serviciile prestate de structurile Oficiului Național, Guvernul aflându-se în „imposibilitatea aducerii la îndeplinire a normelor comunitare” în acest domeniu. Din punctul de vedere al Președintelui Senatului, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 26/1990 reglementează tocmai posibilitatea Guvernului de a controla aceste tarife și de a decide, cu avizul consultativ al Ministerului Finanțelor Publice.

7. Se arată că nu este întemeiată nici susținerea potrivit căreia, din perspectiva dispozițiilor art. II pct. 1 și pct. 3 din lege, care „consacră transferul registrului comerțului”, Ministerul Justiției este pus în „imposibilitatea îndeplinirii atribuțiilor sale pentru respectarea acquis-ului comunitar”. În acest sens, se precizează faptul că, așa cum reiese din conținutul prevederilor constituționale ale art. 148 alin. (4) și (5), nu Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, ci Parlamentul, Președintele, Guvernul și autoritatea judecătorească, după caz, garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul de aderare și din cele subsecvente acestuia.

8. În final, se apreciază că nu pot fi primite nici criticile privind încălcarea dreptului la muncă al personalului Oficiului Național și al structurilor sale sau încălcarea principiilor aplicabile protecției salariaților în cazul transferului de întreprinderi. Astfel, se arată că nu este vorba de „un transfer de întreprinderi”, în sensul art. 4 lit. d) din Legea nr. 67/2006, întrucât Oficiul Național nu trece în „proprietatea” Camerei Naționale, iar oficiile teritoriale nu trec în „proprietatea” camerelor județene, ci doar funcționează „pe lângă” acestea.

În legătură cu aceste subiecte, sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 212/2003, nr. 545/2006 și nr. 609/2007. Astfel, prin Decizia nr. 212/2003, Curtea a statuat că „Existența serviciilor publice înființate prin lege sau alte acte normative poate înceta, în mod simetric, tot prin lege sau alte acte normative. Tot astfel, activitatea desfășurată de un serviciu public poate fi încredințată unei autorități statale sau unei persoane private ori poate fi transferată [...]”

Concluzionând, Președintele Senatului apreciază că sesizarea privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului este neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră sesizarea ca fiind întemeiată, în esență, pentru următoarele argumente:

1. Critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 3 din lege este justificată, deși aceste dispoziții „nu figurează în versiunea finală a legii.” Se apreciază că eliminarea acestui text a fost propusă și adoptată cu înfrângerea art. 64 alin. (1) din Constituție și art. 99 alin. (9) coroborat cu art. 108 alin. (4) din Regulamentul Camerei Deputaților.

2. Dispozițiile art. II pct. 3, 4 și 5 și cele ale art. V din lege sunt neconstituționale, deoarece „încalcă norma constituțională ce guvernează regimul administrării bunurilor și serviciilor publice” și „contravin principiilor egalității de tratament, transparenței și proporționalității pe care, potrivit interpretării Curții Constituționale, trebuie să se bazeze concesionarea unui serviciu public.” În acest sens, se face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 136/2001.

De asemenea, prin aceste texte de lege sunt înfrânate și prevederile comunitare în materie. Sub acest aspect, este invocată jurisprudența în materie a Curții de Justiție a Comunităților Europene, concretizată în Hotărârea Comisiei c. Germaniei, din 18 noiembrie 2004, și Hotărârea Comisiei c. Franței, din 14 octombrie 2004.

3. Critica de neconstituționalitate a art. II pct. 5, referitor la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 26/1990 este justificată în funcție de art. 148 din Constituție, care „consacră caracterul obligatoriu și prioritar al normelor comunitare în raport cu dispozițiile contrare din legile interne”, precum și „obligația autorităților statale de a garanta ducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din normele comunitare.”

În legătură cu acest aspect, se arată că „Guvernul, prin Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, este responsabil pentru transpunerea și monitorizarea aplicării normelor comunitare în domeniul societăților comerciale, aplicare realizată, în cea mai mare parte, prin Oficiul Național al Registrului Comerțului. Transferul registrului comerțului pune ministerul în imposibilitatea îndeplinirii atribuțiilor sale în această materie”.

Mai mult, „legea nu prevede nicio garanție a respectării acquis-ului comunitar în domeniul societăților comerciale și nicio pârghie de control a statului asupra modului de exercitare a acestui serviciu public”.

4. În ceea ce privește art. II pct. 5 din lege, referitor la art. 11 alin. (2) din Legea nr. 26/1990, Guvernul consideră critica de neconstituționalitate a acestor dispoziții ca fiind întemeiată, deoarece modalitatea de stabilire și de percepere a tarifelor duce la încălcarea dreptului de proprietate a Oficiului Național al Registrului Comerțului asupra bunurilor sale. Astfel, deși tarifele sunt încasate pentru serviciile prestate de Oficiul Național al Registrului Comerțului, prin oficiile registrului comerțului, acestea sunt vărsate în contul Camerei de Comerț și Industrie

a României, „deci veniturile unei persoane juridice nu intră în patrimoniul acesteia, ci al altei entități.”

5. În sfârșit, Guvernul apreciază că art. III din lege, prin posibilitatea creată Camerei de Comerț și Industrie a României de a prelua personalul actual al Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale, „în limita structurii organizatorice și a numărului de posturi pe care aceeași entitate le decide”, este de natură a afecta dreptul la muncă, încălcând prevederile constituționale ale art. 41 și art. 53, precum și art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.

Pentru aceste argumente, Guvernul consideră că dispozițiile art. I pct. 3, art. II pct. 1, 3 și 5, art. III și art. V din Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului contravin prevederilor constituționale ale art. 20, art. 41, art. 44, art. 53, art. 135, art. 136 și art. 148.

Președintele Camerei Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

Sistemul Camerelor de Comerț, reprezentate prin Mihail M. Vlasov — Președintele Camerei Naționale, a depus la dosar un memoriu, înregistrat la Curtea Constituțională sub nr. J6.196 din 17 noiembrie 2009, prin care solicită să se respingă sesizarea, deoarece legea criticată este constituțională.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992 pentru organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate formulată de cei 56 de deputați.

Din motivarea sesizării, rezultă că autorii acesteia critică art. I pct. 3 lit. c) și j) din Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului.

Instanța constituțională trebuie însă să circumstanțieze controlul, deoarece, așa cum reiese din conținutul legii în forma adoptată de Parlament, dispozițiile art. 28 alin. (2) lit. c) și j) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007 nu au fost modificate sau completate prin art. I pct. 3 lit. c) și j) din lege.

În legătură cu acest aspect, Curtea reține că, așa cum a statuat în jurisprudența sa, concretizată în Decizia nr. 42 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 23 iulie 1993, art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție se referă la controlul constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, așa cum au fost adoptate de Parlament, și nu la un text dintr-un proiect de lege sau un amendament propus Parlamentului care nu a fost adoptat de acesta.

Drept urmare, Curtea Constituțională nu este competentă să verifice constituționalitatea textelor din proiectul de lege neadoptate de Parlament și nici nu poate cenzura modul de desfășurare a dezbaterilor legislative.

Obiectul sesizării de neconstituționalitate îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului, lege care are următorul cuprins:

„**Art. I.** — Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 6 decembrie 2007, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 1. — (1) Camerele de comerț sunt organizații autonome, neguvernamentale, apolitice, fără scop patrimonial, de utilitate publică, cu personalitate juridică, create în scopul de a reprezenta, apăra și susține interesele membrilor lor și ale comunității de afaceri în raport cu autoritățile publice și cu organismele din țară și străinătate.»

2. La articolul 4, după litera m) se introduce o nouă literă, litera m¹), cu următorul cuprins:

«m¹) ține registrul comerțului;».

3. La articolul 29, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alineatele (6) și (7), cu următorul cuprins:

«(6) Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera Națională îndrumă activitatea curților de arbitraj de pe lângă camerele județene.

(7) Activitatea curților de arbitraj de pe lângă camerele județene se desfășoară conform prevederilor Codului de procedură civilă, ale Regulamentului de organizare și funcționare și ale Regulilor de procedură arbitrată ale Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera Națională.»

Art. II. — Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(2) Registrul central al comerțului se ține de către Oficiul Național al Registrului Comerțului, entitate cu personalitate juridică, organizată și funcționând pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, organizație de utilitate publică în înțelesul Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007.»

2. La articolul 8, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (5) și (6), cu următorul cuprins:

«(5) Conducerea Oficiului Național al Registrului Comerțului, respectiv directorul general și directorul general adjunct, și conducerea oficiilor registrului comerțului, respectiv directorul și directorul adjunct, sunt investiți să îndeplinească un serviciu de interes public.

(6) Actele încheiate în exercițiul funcțiunii de persoanele prevăzute la alin. (5) sunt acte de autoritate publică, ele trebuind să poarte parafa și semnătura acestora și produc efecte specifice fără vreo altă formalitate.»

3. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 9. — (1) Oficiile registrului comerțului se organizează în subordinea Oficiului Național al Registrului Comerțului și funcționează pe lângă fiecare cameră de comerț și industrie județeană, ca organizații de utilitate publică, în înțelesul Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007.

(2) Oficiul Național al Registrului Comerțului se organizează și funcționează pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României.

(3) Oficiile registrului comerțului prevăzute la alin. (1) comunică Oficiului Național al Registrului Comerțului orice înmatriculare sau mențiune operată, în termen de cel mult 10 zile de la efectuare.»

4. Articolul 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 10. — (1) Structura organizatorică și modul de funcționare ale Oficiului Național al Registrului Comerțului și ale

oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene, precum și numărul maxim de posturi ale acestora se stabilesc prin regulament, la propunerea directorului general al Oficiului Național al Registrului Comerțului, aprobat de Colegiul de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României.

(2) Salarizarea personalului Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene se stabilește în condițiile prevăzute de Codul muncii.

(3) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital aferente activității Oficiului Național al Registrului Comerțului și a oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene se realizează din tarifele percepute, potrivit prevederilor art. 11.

(4) Sumele rezultate din diferența dintre veniturile încasate din activitatea Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României și din activitatea oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene și cheltuielile aferente necesare funcționării acestora se virează în contul Oficiului Național al Registrului Comerțului și se fac venit la bugetul de stat.

(5) Conducerea Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României este asigurată de un director general și un director general adjunct, numiți de președintele Camerei de Comerț și Industrie a României, în condițiile legii.

(6) Conducerea oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene este asigurată de directori și directori adjuncti, numiți de președintele Camerei de Comerț și Industrie a României pe baza concursului organizat în condițiile legii de către camerele de comerț și industrie județene.

(7) Personalul necesar pentru funcționarea Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor registrului comerțului se selectează prin concurs, potrivit legii. Numirea personalului se face de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului.»

5. Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 11. — (1) Pentru operațiunile efectuate, oficiul registrului comerțului percepe tarife stabilite prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Camerei de Comerț și Industrie a României, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice.

(2) Tarifele percepute potrivit alin. (1) se încasează în numerar sau prin virament în contul special deschis al camerelor de comerț și industrie pentru operațiunile specifice activităților registrului comerțului.»

6. La articolul 12, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

«(4) Modul de ținere a registrelor, precum și de efectuare a înregistrărilor se stabilește prin norme aprobate prin ordin comun al președintelui Camerei de Comerț și Industrie a României și al ministrului justiției și libertăților cetățenești.»

7. Articolul 46 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 46. — Sesizarea instanței pentru aplicarea amenzilor prevăzute la art. 44 și 45 se poate face de orice persoană interesată sau din oficiu.»

Art. III. — Personalul actual al Oficiului Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, al oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale se consideră preluat la Oficiul Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, în condițiile prevăzute de art. 10 alin. (1) din Legea nr. 26/1990.

Art. IV. — În termen de cel mult 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, bazele de date ale Oficiului Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, ale oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale, precum și documentele care privesc activitatea acestora se preiau de către Oficiul Național al Registrului Comerțului și de către oficiile registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene, pe bază de protocol de predare-preluare încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești și cei ai Camerei de Comerț și Industrie a României.

Art. V. — Bunurile aflate în dotarea Oficiului Național al Registrului Comerțului și a oficiilor registrului comerțului continuă să fie utilizate de către aceste structuri și rămân în proprietatea, administrarea sau folosința Oficiului Național al Registrului Comerțului, în funcție de statutul juridic al acestora la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. VI. — Până la identificarea unor sedii corespunzătoare pentru funcționarea registrului comerțului, Oficiul Național al Registrului Comerțului și oficiile registrului comerțului vor folosi sediile existente, pe bază de protocol încheiat între reprezentanții Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești și cei ai Camerei de Comerț și Industrie a României ori, după caz, pe bază de contracte de închiriere, în condițiile Codului civil, cu persoanele care au dreptul de proprietate asupra imobilului.

Art. VII. — (1) În condițiile funcționării defectuoase sau a neîndeplinirii atribuțiilor prevăzute de lege de către oficiul registrului comerțului de pe lângă camera de comerț și industrie județeană, gestionarea acestuia intră în obligația Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României.

(2) Măsura se aplică prin dispoziția președintelui Camerei de Comerț și Industrie a României.

Art. VIII. — (1) Actele emise de Oficiul Național al Registrului Comerțului și de oficiile registrului comerțului anterior intrării în vigoare a prezentei legi rămân valabile.

(2) Formularele-tip prevăzute de dispozițiile legale, utilizate în activitatea Oficiului Național al Registrului Comerțului, și de către oficiile registrului comerțului, se mențin în continuare, cu schimbarea antetului potrivit prezentei legi, în conformitate cu dispoziția președintelui Camerei de Comerț și Industrie a României.

Art. IX. — Cererile adresate Oficiului Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, oficiilor registrului comerțului de pe lângă tribunale, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se soluționează în continuare de către Oficiul Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești, respectiv de oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale.

Art. X. — Referirile la Oficiul Național al Registrului Comerțului din subordinea Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, precum și la oficiile registrului comerțului de pe lângă tribunale, din cuprinsul tuturor actelor normative se înlocuiesc cu Oficiul Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, respectiv oficiile registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene, după caz.

Art. XI. — (1) Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

(2) Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 6 decembrie 2007, cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.”

Prevederile constituționale considerate ca fiind încălcate prin dispozițiile acestei legi sunt art. 20, 41, 53, art. 135 alin. (2) lit. a), art. 136 și art. 148 alin. (2), cu următorul cuprins:

— Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.”;

— Art. 41: „(1) Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă.

(2) Salariații au dreptul la măsuri de protecție socială. Acestea privesc securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, precum și alte situații specifice, stabilite prin lege.

(3) Durata normală a zilei de lucru este, în medie, de cel mult 8 ore.

(4) La muncă egală, femeile au salariu egal cu bărbații.

(5) Dreptul la negocieri colective în materie de muncă și caracterul obligatoriu al convențiilor colective sunt garantate.”;

— Art. 53: „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”;

— Art. 135 alin. (2) lit. a): „Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;”;

— Art.136: „(1) Proprietatea este publică sau privată.

(2) Proprietatea publică este garantată și ocrotită prin lege și aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

(3) Bogățiile de interes public ale subsolului, spațiul aerian, apele cu potențial energetic valorificabil, de interes național, plajele, marea teritorială, resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental, precum și alte bunuri stabilite de legea organică, fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

(4) Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de

asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică.

(5) *Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.*;

— Art. 148 alin. (2): *„Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.”*

De asemenea, autorii sesizării consideră că sunt înfrânte prevederile art. 14 alin. (2) și ale art. 86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, precum și cele ale art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, potrivit cărora:

— Art. 14 alin. (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene: *„Piața internă cuprinde un spațiu fără frontiere interne, în care libera circulație a mărfurilor, a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor este asigurată în conformitate cu dispozițiile prezentului tratat.”;*

— Art. 86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene: *„(1) În ceea ce privește întreprinderile publice și întreprinderile cărora le acordă drepturi speciale sau exclusive, statele membre nu adoptă și nu mențin nicio măsură care contravine normelor prezentului tratat și, în special, celor prevăzute la articolul 12 și la articolele 81—89.*

(2) Întreprinderile care au sarcina de a gestiona serviciile de interes economic general sau care prezintă caracter de monopol fiscal se supun normelor prezentului tratat și, în special, regulilor de concurență, în măsura în care aplicarea acestor norme nu împiedică, în drept sau în fapt, îndeplinirea misiunii speciale care le-a fost încredințată. Dezvoltarea schimburilor comerciale nu trebuie să fie afectată într-o măsură care contravine intereselor Comunității.

(3) Comisia asigură aplicarea dispozițiilor prezentului articol și adresează statelor membre, în cazul în care este necesar, directivele sau deciziile corespunzătoare.”;

— Art. 6 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale: *„Statele părți la prezentul Pact recunosc dreptul la muncă ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă sau acceptată și vor lua măsuri potrivite pentru garantarea acestui drept.”*

Procedând la examinarea sesizării, Curtea reține că Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului reglementează raporturile dintre Camerele de Comerț și Oficiul Registrului Comerțului.

Principala critică, care se dovedește a fi întemeiată, privește înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 136 alin. (4) referitoare la concesionarea unui serviciu public și regimul juridic al administrării bunurilor și serviciilor publice.

Sub acest aspect, Curtea consideră că statul trebuie să își asigure mecanisme de control al activității entităților private care îndeplinesc atribuții în legătură cu organizarea unui serviciu public, ținând seama că aceasta este o prerogativă a statului. Or, prin dispozițiile legii criticate se reglementează în sens contrar, atribuindu-se direct, prin lege, bunuri și servicii publice în administrare privată.

Legea supusă controlului de constituționalitate prevede transformarea Oficiului Național al Registrului Comerțului din instituție publică cu personalitate juridică într-o structură pe lângă o asociație neguvernamentală — Camera de Comerț și Industrie a României — ceea ce echivalează cu abrogarea

implicită a dispozițiilor care reglementează actualul statut al acestuia. Or, această modificare fundamentală nu poate opera decât în condițiile respectării principiilor constituționale și normelor europene incidente, precum și a jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene, care a condamnat pentru lipsa de transparență o serie de proceduri de atribuire a unor servicii sau lucrări publice de către unele state membre (Hotărârea CJCE Comisia c. Franței din 14 octombrie 2004 și Hotărârea CJCE Comisia c. Germaniei din 18 noiembrie 2004).

Astfel, prestarea activității de o persoană juridică și încasarea tarifelor de către o alta înlătură transparența în gestionarea fondurilor provenite din activitatea registrului comerțului. Taxele și tarifele încasate pentru prestarea serviciului public al registrului comerțului trebuie folosite în scopul îmbunătățirii acestui serviciu, conform voinței legiuitorului.

Curtea observă că actul normativ criticat încearcă să reglementeze atât revenirea registrului comerțului în subordinea camerelor de comerț, cât și modificarea substanțială a procedurii, în sensul efectuării înregistrării de un agent privat, director al Oficiului Național al Registrului Comerțului numit de președintele camerei de comerț, în locul unui agent public independent, judecătorul delegat. Transferul atribuțiilor de înregistrare a societăților comerciale din competența unui judecător delegat în competența unei organizații neguvernamentale, fie ea și de utilitate publică, nu este o măsură de natură să contribuie la întărirea controlului asupra obiectului de activitate al societăților comerciale. Dimpotrivă, acest fapt poate afecta mediul de afaceri, în sensul în care garanțiile de independență, de respectare a legii și interesului public necesare desfășurării activității sunt îndepărtate.

În legătură cu acest aspect, Curtea reține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 129/2002 pentru modificarea Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2001 privind simplificarea unor formalități administrative pentru înregistrarea și autorizarea funcționării comercianților, aprobată cu modificări prin Legea nr. 505/2003, prin art. 1 pct. 2 a modificat art. 9 alin. (1) și (2) din Legea nr. 26/1990, în sensul că oficiile registrului comerțului se organizează în subordinea Oficiului Național al Registrului Comerțului și funcționează pe lângă fiecare tribunal, iar Oficiul Național al Registrului Comerțului se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Justiției. Această opțiune a legiuitorului a fost motivată de atributele exercitării autorității publice caracteristice acestui serviciu și de rolul determinant al judecătorului delegat în activitatea de înscriere în registrul comerțului a mențiunilor privind actele și faptele comercianților. De asemenea, reorganizarea registrului comerțului a fost justificată de necesitatea eliminării deficiențelor constatate în activitatea oficiilor registrului comerțului și a neîncrederii comercianților în eficiența modului de organizare, de natură să afecteze relațiile comerciale specifice economiei de piață.

De altfel, având în vedere că registrul comerțului îndeplinește un serviciu public de importanță deosebită în funcționarea pieței interne la nivelul Uniunii Europene, majoritatea statelor membre a stabilit organizarea registrului comerțului sub control public, în diferite forme. Astfel, în 33 de state registrul comerțului este organizat în subordinea unui minister și numai în două state registrul comerțului este ținut de camerele de comerț, însă acestea fie au statut de instituție publică în cadrul administrației publice locale, fie se află sub controlul unui minister.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României, precum și al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii camerelor de comerț din România nr. 335/2007 și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 10 decembrie 2009 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

★

OPINIE SEPARATĂ

Considerăm că sesizarea cu privire la neconstituționalitatea art. II pct. 1, pct. 3 și pct. 5, art. III și art. V din Legea privind modificarea și completarea Legii nr. 335/2007 a camerelor de comerț din România și a Legii nr. 26/1990 privind registrul comerțului trebuia respinsă pentru următoarele argumente:

1. În primul rând, autorii excepției nu au cerut constatarea neconstituționalității întregii legi, așa cum s-a dispus prin decizia Curții, și nici nu există, în principiu, legătură între articolele pretins neconstituționale și celelalte reglementări legale.

a) Referindu-ne la prevederile art. II pct. 1, pct. 3 și pct. 5 și art. V din lege, raportate la art. 135 alin. 2 lit. a) și art. 148 alin. (2) din Constituție, precum și art. 14 alin. (2) și art. 86 din Tratatul de instituire a Comunității Europene, nu se pune problema unei concesiuni a unor servicii publice, întrucât concesiunea este de natură convențională, având la bază un contract prin care concedentul transmite pe o perioadă determinată concesionarului dreptul și obligația de a exploata un bun, o activitate sau un serviciu public în schimbul unei redevențe.

Or, în cauză, funcționarea Oficiului Național al Registrului Comerțului și a oficiilor județene **pe lângă** Camera de Comerț nu presupune încheierea unui contract de concesiune, în înțelesul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii — cap. VII, ci este vorba despre o **opțiune a legiuitorului** privind modul în care se desfășoară o activitate de interes public.

În acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 212/2003 a statuat că „activitatea desfășurată de un serviciu public poate fi

încredințată unei autorități statale sau unei persoane private ori poate fi transferată în gestiunea unei autorități statale de sine stătătoare, împreună cu bunurile provenite din propriile venituri necesare funcționării sale [...], iar Oficiul Național al Registrului Comerțului nu a fost nici potrivit reglementărilor anterioare (Legea nr. 26/1990 — s.n.) parte constitutivă a **Camerei de Comerț și Industrie a României**, ci un serviciu public organizat **pe lângă** aceasta, cu o structură de sine stătătoare”.

Potrivit dispozițiilor de lege criticate, Oficiul Național al Registrului Comerțului este o persoană juridică de utilitate publică, ce funcționează pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, și nu se pune problema schimbării statutului juridic al acestuia, a atributelor cerute de lege pentru a exista ca persoană juridică, a patrimoniului propriu etc. Însă, datorită atribuțiilor specifice, oficiul este legat de o importantă activitate economică, anume cea a societăților comerciale, fapt ce presupune o mai mare legătură între activitatea Camerei de Comerț și Industrie a României, **persoană juridică privată, înființată prin lege**, și Oficiul Național al Registrului Comerțului, **persoană juridică de utilitate publică, în același domeniu**.

Aceste două persoane juridice rămân independente, cu atribuții bine stabilite, nesusceptibile de transfer, ci doar de completare a lor.

În privința încălcării art. 136 din Constituție, precizăm că, potrivit legii, bunurile aflate în dotarea (în patrimoniul — s.n.) Oficiului Național al Registrului Comerțului continuă să aibă regimul juridic de proprietate, administrare sau folosință, așa cum acestea sunt la data intrării în vigoare a legii. Nu se pune problema trecerii bunurilor proprietate publică în proprietatea unei persoane de drept privat pentru că, așa cum a statuat

Curtea Constituțională prin Decizia nr. 212/2003, „Existența acestor bunuri în proprietatea Camerei de Comerț și Industrie a României ar constitui o depășire a obiectului de activitate a acesteia”. Camera de Comerț și Industrie a României nu are un drept de proprietate asupra bunurilor aflate în dotarea Oficiului Național al Registrului Comerțului și a celor județene, ele rămânând în proprietatea, administrarea sau folosința acestora, așa cum precizează legea.

b) **Art. II pct. 5 din lege, referitor la art. 11 alin. 1 din Legea nr. 26/1990**, contravine, în opinia autorilor sesizării, art. 136 din Constituție, deoarece „tarifele percepute de Oficiul Național al Registrului Comerțului se fac venit la bugetul Camerei de Comerț și Industrie a României”. Autorii sesizării susțin că, deși Oficiul Național al Registrului Comerțului este o entitate nouă căreia i se recunoaște personalitatea juridică, prin modul de reglementare este lipsită de elementele constitutive esențiale.

Tarifele percepute de Oficiul Național al Registrului Comerțului nu se fac venit la bugetul camerelor, sub nicio formă, ci se încasează într-un cont al Camerei de Comerț și Industrie a României special deschis, pentru operațiunile specifice acestuia, iar veniturile realizate vor asigura resursele materiale pentru funcționarea Oficiului Național al Registrului Comerțului, precum și pentru salarizarea personalului angajat.

În acest sens, art. 10 alin. (3) și (4) din lege prevede că „(3) *Finanțarea cheltuielilor curente și de capital aferente activității Oficiului Național al Registrului Comerțului și a oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene se realizează din tarifele percepute, potrivit prevederilor art. 11.*

(4) *Sumele rezultate din diferența dintre veniturile încasate din activitatea Oficiului Național al Registrului Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României și din activitatea oficiilor registrului comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene și cheltuielile aferente necesare funcționării acestora se virează în contul Oficiului Național al Registrului Comerțului și se fac venit la bugetul de stat.*”, neîncălcându-se sub nicio formă dreptul de proprietate al acestuia.

Prin această lege nu se creează o entitate nouă, Oficiul Național al Registrului Comerțului rămâne aceeași persoană juridică și, potrivit art. II pct. 6 „modul de ținere a registrelor, precum și de efectuare a înregistrărilor se stabilesc prin norme aprobate prin **ordin comun al președintelui Camerei de Comerț și Industrie a României și al ministrului justiției și libertăților cetățenești**.

Aceasta demonstrează că legea subordonează Oficiul Național al Registrului Comerțului atât față de Camera de Comerț și Industrie a României, cât și față de o autoritate publică, și anume Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, întrucât este vorba de o importantă activitate economică, și anume cea comercială.

c) Autorii consideră că **art. II pct. 5** contravine și normelor comunitare în ceea ce privește fixarea tarifelor prestate de structurile Oficiului Național al Registrului Comerțului, punând

Guvernul în imposibilitatea aducerii la îndeplinire a normelor comunitare în materie și Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești în imposibilitatea de a-și îndeplini atribuțiile sale pentru respectarea acquis-ului comunitar.

Art. 11 alin. (1), modificat prin art. II pct. 5, prevede că pentru operațiunile efectuate, Oficiul Național al Registrului Comerțului percepe **tarife stabilite prin hotărâre a Guvernului**, este adevărat, la propunerea Camerei de Comerț și Industrie a României, **dar cu avizul Ministerului Finanțelor Publice**, deci sub autoritate statală. Așadar, nu se pune problema că această lege ar încălca condițiile impuse de Uniunea Europeană.

Mai mult, art. 148 alin. (4) și alin. (5) din Constituție prevede că Parlamentul, Președintele, Guvernul și autoritatea judecătorească „*garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din acordul de aderare*” și nu Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești.

2. Autorii sesizării consideră că **art. III din lege** este contrar dispozițiilor art. 20 din Constituția României, prin raportare la prevederile art. 6 pct. 1 din Pactul Internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, precum și la prevederile constituționale din art. 41 și 53.

Se arată că preluarea personalului actual al Oficiului Național al Registrului Comerțului și al oficiilor județene se face în raport cu numărul maxim de posturi stabilit de colegiul de conducere a Camerei de Comerț și Industrie a României și astfel „se încălcă dreptul fundamental la muncă al acestora și principiile aplicabile protecției salariaților în cazul transferului de întreprinderi”.

Nu este vorba de un transfer de întreprinderi în sensul prevederilor art. 4 lit. d) din Legea nr. 67/2006, Oficiul Național al Registrului Comerțului și oficiile județene nefiind trecute în componența Camerei de Comerț și Industrie a României, ci funcționează **pe lângă** acestea, iar potrivit art. II pct. 4 „*structura organizatorică și modul de funcționare ale Oficiului Național al Registrului Comerțului și ale oficiilor Registrului Comerțului de pe lângă camerele de comerț și industrie județene, precum și numărul maxim de posturi ale acestora se stabilesc prin regulament la propunerea directorului general al Oficiului Național al Registrului Comerțului, aprobat de Colegiul de conducere al Camerei de Comerț și Industrie a României, iar salarizarea persoanelor se stabilește în condițiile prevăzute de Codul muncii, neafectând sub nicio formă statutul personalului angajat*”.

În acest sens, în Decizia Curții Constituționale nr. 212/2003 s-a statuat că „existența serviciilor publice înființate (stabilite — s.n.) prin lege sau alte acte normative poate înceta, în mod simetric, tot prin lege sau alte acte normative”. Tot astfel, activitatea desfășurată de un serviciu public poate fi încredințată unei autorități statale sau unei persoane juridice private.

3. În privința neconcordanței unor dispoziții criticate cu Legea concurenței nr. 21/1996, republicată, și cu Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate.

Judecător,

prof. univ. dr. **Aspazia Cojocaru**

Judecător,

prof. univ. dr. **Tudorel Toader**

Judecător,

Puskás Valentin Zoltán

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.642

din 10 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida — președinte
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Aspazia Cojocar — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Augustin Zegrean — judecător
 Antonia Constantin — procuror
 Benke Károly — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în Dosarul nr. 795/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.268D — nr. 4.321D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 4.267D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 4.268D — nr. 4.321D/2009 la Dosarul nr. 4.267D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.268D — nr. 4.321D/2009 la Dosarul nr. 4.267D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 795/112/2009, nr. 702/112/2009, nr. 703/112/2009, nr. 700/112/2009, nr. 705/112/2009, nr. 749/112/2009, nr. 748/112/2009, nr. 770/112/2009, nr. 760/112/2009, nr. 735/112/2009, nr. 736/112/2009, nr. 738/112/2009, nr. 784/112/2009, nr. 704/112/2009, nr. 683/112/2009, nr. 722/112/2009, nr. 724/112/2009, nr. 695/112/2009, nr. 690/112/2009, nr. 734/112/2009, nr. 694/112/2009, nr. 680/112/2009, nr. 728/112/2009, nr. 671/112/2009, nr. 780/112/2009, nr. 706/112/2009, nr. 745/112/2009, nr. 731/112/2009, nr. 691/112/2009, nr. 696/112/2009, nr. 746/112/2009, nr. 787/112/2009, nr. 789/112/2009, nr. 769/112/2009, nr. 759/112/2009, nr. 771/112/2009, nr. 774/112/2009, nr. 766/112/2009, nr. 701/112/2009, nr. 794/112/2009, nr. 685/112/2009, nr. 681/112/2009, nr. 792/112/2009, nr. 797/112/2009, nr. 729/112/2009,

nr. 752/112/2009, nr. 733/112/2009, nr. 783/112/2009, nr. 768/112/2009, nr. 677/112/2009, nr. 786/112/2009, nr. 676/112/2009, nr. 670/112/2009, nr. 669/112/2009 și nr. 741/112/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază, în esență, că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele lor, care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, se arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente duc la concluzia că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. În plus față de acestea, autorul excepției consideră că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație căreia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarul normei.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, dispoziții care au următorul conținut: „*Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] orice alte dispoziții contrare*”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) privind separația puterilor în stat și supremația Constituției și a legilor, celor ale art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea, prin lege organică, a raporturilor de muncă, sindicatelor, patronatelor și protecției sociale, și ale art. 79 alin. (1) din Constituție privind rolul Consiliului Legislativ.

Prin mai multe decizii, Curtea s-a pronunțat asupra unor critici identice de neconstituționalitate. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, Curtea a constatat că „întreaga motivare a acesteia se referă la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. [...] Or, Curtea reține că problemele ce țin de aplicarea legii, respectiv luarea deciziei asupra incidenței în cauză a unor texte de lege, revin instanței de judecată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care prevede că *«Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege»*, iar nu instanței de contencios constituțional. Astfel, instanța de

judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide care dintre legile puse în discuție sunt incidente, folosind toate principiile de interpretare a legii. Decizia instanței de judecată poate fi atacată la instanța superioară, iar, în cazul în care practica judiciară vădește o interpretare neunitară, Constituția, prin art. 126 alin. (3), dă Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nu Curții Constituționale, competența de a stabili interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești.

Eventualele necorelări de ordin legislativ dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și cele ale Legii nr. 53/2003 — Codul muncii nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări pentru a asigura ordinea juridică necesară.

Curtea Constituțională nu poate fi transformată în legiuitor pozitiv, ci trebuie să-și limiteze rolul la cel de legiuitor negativ, având doar competența de a lipsi de efecte juridice legile neconstituționale.

De asemenea, Curtea reține că atribuțiile sale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor ce țin de respectarea normelor de tehnică legislativă, atât timp cât aceste norme nu au relevanță în plan constituțional”.

Întrucât nu au survenit elemente noi, care să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, iar excepția de neconstituționalitate ridicată va fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în dosarele nr. 795/112/2009, nr. 702/112/2009, nr. 703/112/2009, nr. 700/112/2009, nr. 705/112/2009, nr. 749/112/2009, nr. 748/112/2009, nr. 770/112/2009, nr. 760/112/2009, nr. 735/112/2009, nr. 736/112/2009, nr. 738/112/2009, nr. 784/112/2009, nr. 704/112/2009, nr. 683/112/2009, nr. 722/112/2009, nr. 724/112/2009, nr. 695/112/2009, nr. 690/112/2009, nr. 734/112/2009, nr. 694/112/2009, nr. 680/112/2009, nr. 728/112/2009, nr. 671/112/2009, nr. 780/112/2009, nr. 706/112/2009, nr. 745/112/2009, nr. 731/112/2009, nr. 691/112/2009, nr. 696/112/2009, nr. 746/112/2009, nr. 787/112/2009, nr. 789/112/2009, nr. 769/112/2009, nr. 759/112/2009, nr. 771/112/2009, nr. 774/112/2009, nr. 766/112/2009, nr. 701/112/2009, nr. 794/112/2009, nr. 685/112/2009, nr. 681/112/2009, nr. 792/112/2009, nr. 797/112/2009, nr. 729/112/2009, nr. 752/112/2009, nr. 733/112/2009, nr. 783/112/2009, nr. 768/112/2009, nr. 677/112/2009, nr. 786/112/2009, nr. 676/112/2009, nr. 670/112/2009, nr. 669/112/2009 și nr. 741/112/2009 ale Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 161/2006 privind întocmirea și completarea registrului general de evidență a salariaților

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 161/2006 privind întocmirea și completarea registrului general de evidență a salariaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 22 februarie 2006, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Nu au obligația de a înființa registru misiunile diplomatice din România, respectiv ambasadetele, reprezentanțele, consulatele generale și consulatele oficiale.”

2. La articolul 3, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) La angajarea fiecărui salariat, elementele prevăzute la alin. (2) lit. a)—d) se înregistrează în registru cel târziu în ziua lucrătoare anterioară începerii activității de către salariatul în cauză.

(2²) Elementele prevăzute la alin. (2) lit. e) se înregistrează în registru la data încetării contractului individual de muncă.”

3. La articolul 4, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) Angajatorii au obligația de a transmite registrul în formă electronică la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își au sediul sau domiciliul, după caz, cel târziu în ziua lucrătoare anterioară începerii activității de către primul salariat”.

4. La articolul 4, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) În cazurile menționate la art. 3 alin. (2¹) și (2²), registrul se transmite la inspectoratul teritorial de muncă în a cărui rază teritorială își are sediul sau domiciliul angajatorul cel târziu în

ziua lucrătoare anterioară începerii activității de către salariat, respectiv la data încetării contractului individual de muncă al acestuia.”

5. La articolul 8 alineatul (1), după litera c) se introduc două noi litere, literele d) și e), cu următorul cuprins:

„d) neînregistrarea contractelor individuale de muncă în registru anterior începerii activității;

e) completarea registrului cu date eronate.”

6. La articolul 8, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează după cum urmează:

a) cele prevăzute la lit. a)—c), cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei;

b) cea prevăzută la lit. d), cu amendă de 1.500 lei pentru fiecare contract individual de muncă neînregistrat, fără ca valoarea cumulată a amenzii, determinată de numărul efectiv de astfel de contracte, să depășească cuantumul de 20.000 lei;

c) cea prevăzută la lit. e), cu amendă de la 3.500 lei la 5.000 lei.”

7. La articolul 8, alineatul (4) se abrogă.

Art. II. — Dispozițiile referitoare la stabilirea și sancționarea contravențiilor intră în vigoare la 10 zile de la data publicării prezentei hotărâri.

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 161/2006 privind întocmirea și completarea registrului general de evidență a salariaților, cu modificările ulterioare, precum și cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,

Mihai Constantin Șeitan

Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

ACTE ALE BIROULUI ELECTORAL CENTRAL**CD/M//BEC****BIROUL ELECTORAL CENTRAL****PROCES-VERBAL*)**

**privind rezultatele finale la alegerile parțiale din Colegiul uninominal pentru alegerea Camerei Deputaților nr. 1
din Circumscripția Electorală nr. 42 — Municipiul București din data de 17 ianuarie 2010**

1. Numărul alegătorilor înscriși în listele electorale – Total	40.583
1.1. Numărul alegătorilor potrivit copiilor de pe listele electorale permanente	40.511
1.2. Numărul alegătorilor potrivit listelor electorale suplimentare	65
1.3. Numărul alegătorilor care au solicitat să voteze cu ajutorul urnei speciale	7
2. Numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne – Total	11.006
2.1. Numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne, înscriși în copiile de pe listele electorale permanente	10.934
2.2. Numărul alegătorilor care s-au prezentat la urne, înscriși în listele electorale suplimentare	65
2.3. Numărul alegătorilor care au votat cu ajutorul urnei speciale	7
3. Gradul de participare la vot – (%) pct. 3 = (pct. 2 : pct. 1) x 100	27,12
4. Numărul voturilor valabil exprimate – Total	10.867
5. Numărul voturilor nule – Total	126
6. Numărul voturilor albe – Total	13
7. Numărul mandatelor atribuite - Total	1
8. Numărul buletinelor de vot primite – Total	44.534
9. Numărul buletinelor de vot neîntrebuințate și anulate – Total	33.527

*) Procesul-verbal este reprodus în facsimil.

10. Candidatul declarat câștigător:

Nr. crt.	Circumscripția electorală	Număr colegiu uninominal	Numele și prenumele candidatului ales	Denumirea partidului politic, alianței politice sau alianței electorale
A	B	C	D	E
1.	Circumscripția Electorală nr. 42 Municipiul București	1	Stroe Radu	Partidul Național Liberal

**Președintele
Biroului Electoral Central**

Numele și prenumele

Oprîș Octavian

Semnătura

Membrii Biroului Electoral Central

Numele și prenumele

Semnătura

1. Muhuleț Marian

2. Pătru Ana Maria

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

